

[Flygaard]

stort set må tage til efterretning; dér over Danmark ikke nogen indflydelse.

Kan vi ikke påvirke og ændre nogen af de ovenfor nævnte forhold, må det også stå klart, at vi ikke kan få renteniveauet ned ved egen indsats. Det er nemlig helt urealistisk at forudsætte, at man bare kan dekretere en rentenedsættelse; retsforbundet mener, det er naivt, hvis man forestiller sig noget sådant. En rentefastsættelse skal hvile på et klart realøkonomisk grundlag for at være holdbar, ellers bliver det bare et slag i luften med skadevirkninger til følge.

Skal vi imidlertid nå frem til efter nogen tids forløb at få balance på budgettet, forudsætter det også, at der gennemføres en konkurrenceforøgende politik, og en sådan politik ser vi bl. a. i en frigivelse af kronen. En sådan konkurrenceforbedrende politik vil have en gavnlig virkning på betalingsbalancen, på beskæftigelsen og på underskuddet i statskassen.

Jeg har noteret mig, at der ikke i statsministerens åbningstale var megen trøst at hente med hensyn til muligheden for at opnå en bedre statsfinansiell stilling. Det må meget beklages, men regeringen kan jo nå det endnu, hvis den for det første har mod, for det andet har kraft og for det tredje har styrke til det.

Ser man imidlertid på underskuddet på statens drifts-, anlægs- og udlånsbudget, er der ikke megen trøst at hente, og der er heller ikke blevet mere trøst at hente, efter at vi har haft lejlighed til at se finansredegørelsen, der er kommet her i oktober. Denne tegner et dystert billede af landets økonomi, et billede, der afviger lidt fra et humoristisk indslag på en politisk kongres. Man skal gøre sig helt klart, at man ikke slipper for at betale, fordi finansministeren i første omgang lægger ud ved at betale via statsobligationer. Regningen skal betales på et senere tidspunkt, om man piber eller synger; der er simpelt hen ingen vej udenom.

Jeg synes, at man fra regeringens side skal være opmærksom på, at der fra vide kredse, også kredse, der er regeringen venlig stemt, kommer advarende røster. Regeringens og for den sags skyld også folketingets økonomiske handlekraft bliver lammet i samme omfang, som rentebyrden vokser og skal afholdes, inden man kan afholde udgifter, som alle stort set er enige om skal afholdes. Man

fristes faktisk til at nynne med på strofen: Sorgløs kan vi ej synge dit navn, Danmark, men det er jo et spørgsmål, om der er baggrund for en så stor grad af sorgløshed, som man somme tider kan fornemme at folk uforvarende kan komme til at sige. Jeg vil gerne sige til regeringen, at når den ikke magter og måske heller ikke ønsker at beskutte samme indkomster ens, så lægger den jo op til et stort og fortsat pres fra betydende pressionsgrupper, som giver pokker i samfundsøkonomien, bare de pågældende grupper for deres eget vedkommende kan få deres på det tørre.

Jeg vil også gerne her til slut gøre nogle bemærkninger om spørgsmålet om, hvor rentepolitikken i øvrigt virker stærkest. Det er nok en almindelig erfaring, at det er de langsigtede investeringer, der er de mest rentefølsomme. Det skyldes dels, at man har nemmere ved at regulere tidspunktet for investeringerne, dels at der i adskillige tilfælde vil være tale om relativt betydelige investeringer i økonomisk henseende. Det er jo netop det, der er karakteristisk både for landbruget og for byggeriets vedkommende. Landbruget og boligbyggeriet må derfor naturligt være blandt de områder, som er de mest rentefølsomme, og på denne baggrund skal vi nok i særlig grad interessere os for de nævnte områder, hvilket jo også kom til udtryk i den dagsorden, man vedtog i går.

Jeg skal her gøre nogle bemærkninger om landbruget. EFs landbrugsordninger er bygget op omkring et selvforsyningsprincip og ikke ud fra hensynet til eksporten. Det er en af forklaringerne på, at landbruget er kommet i klemme herhjemme bl. a. som følge af de relativt høje kornpriser, der er en naturlig følgesvend i et selvforsyningsssamfund. Dansk landbrug har gennem et årti hentet betydelige beløb hjem fra EF. Ét er, at der er noget bagvendt i, at det mest effektive landbrug skal arbejde på sådanne vilkår. Noget andet er, at det er urealistisk at forestille sig, at de andre EF-lande i det lange løb vil fortsætte med at yde subsidier af den hidtidige størrelsesorden, især i peroder, hvor den internationale konjunkturudvikling går EF imod.

Dansk landbrug har uomtvisteligt foretaget for store og uhensigtsmæssige investeringer vel også i blind tillid til, at EF var lig et paradiset set ud fra et økonomisk syns-